

Vyvěšeno dne: 22. 5. 2026

Svěšeno dne: 5. 6. 2026

Hana Kučerová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Ing. Jiří Hovorka**, bytem Generála Svobody 1720, Jirkov, zastoupený Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou se sídlem Západní 449, Chýně, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Mgr. Marek Beran, bytem Letohradská 1212/38, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2025, č. j. 10 A 31/2024-67,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 12. 2023, č. j. ČTÚ-47 279/2023-606/II. vyř., odmítl část žádosti žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále „informační zákon“). Informace se týkaly řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 9 C 226/2021 (kterého se jako procesní strany účastnili žalobce a žalovaný ve věci náhrady nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení vedeného žalovaným), a dále navazujícího exekučního řízení vedeného pod sp. zn. 135 EX 5128/22 (v němž žalobce po žalovaném vymáhal včas neuhrazené náklady řízení). Část informací žalovaný žalobci poskytl sdělením ze dne 22. 12. 2023. Předseda Rady žalovaného rozhodnutím ze dne 1. 2. 2024, č. j. ČTÚ-1 868/2024-603 zamítl rozklad žalobce proti odmítavému rozhodnutí a toto prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí o rozkladu žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Městský soud předně neshledal napadené rozhodnutí

za nepřezkoumatelné. Žalovaný se zabýval obsahem žádosti, argumenty žalobce vypořádal a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí. Žalobce ani nebyl zkrácen na svých právech tím, že mu správní orgány neumožnily seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. S ohledem na § 20 odst. 4 informačního zákona není nezbytné, aby byl žadatel předem seznámen s podklady pro rozhodnutí. Podle judikatury tato povinnost vyplývá ze základních zásad správního řízení, ale s ohledem na krátkost lhůty k rozhodnutí nelze toto právo vykládat tak, že správní orgán je povinen zvláště žadatele vyzývat k seznámení se s podklady. Žalobce mohl požádat o nahlížení do spisu, čehož nevyužil. Z námitek žalobce není zřejmé, v čem by mělo v tomto ohledu spočívat zkrácení jeho práv (žalobce se s obsahem podkladů nakonec seznámil v prvostupňovém rozhodnutí). Obdobně žalobce neuplatnil žádnou konkrétní argumentaci k námitce, že nebyl seznámen s oprávněnými úředními osobami.

[3] Městský soud se dále zabýval tím, zda bylo namístě odmítnutí žádosti žalobce v bodech 1), 2), 4), 5) a v části bodu 3) dle § 11b informačního zákona, tedy zda žalobce požadoval neexistující informace, které žalovaný nebyl povinen mít. Aby bylo možno žádost z tohoto důvodu odmítnout, musí být podle městského soudu přesvědčivě a přezkoumatelně vysvětleno, proč povinný subjekt požadované informace nemá, proč informace neexistuje a že neexistuje jeho povinnost požadované informace mít. U jednotlivých bodů žádosti to žalovaný přesvědčivě a přezkoumatelně prokázal. Co se týká bodu 3) žádosti, v níž žalobce požadoval informace o výši vyplacených prostředků osobám odpovědným za průtahy v řízeních a odpovědným za včasné neuhrazení nákladů řízení, žalovaný žádost v tomto bodě rozdělil do tří částí. První odmítl dle § 11b informačního zákona, ve druhé poskytl informace o výši příjmu předsedy (předsedkyně) Rady žalovaného a ve třetí části pak poskytl informaci, že žalovaného před soudem zastupoval Mgr. Marek Beran (osoba zúčastněná). Neshledal však podmínky pro poskytnutí informace o odměně této osoby a v této části žádost odmítl dle § 8c odst. 1 informačního zákona. Žalobce neprokázal veřejný zájem na poskytnutí informace o výši příjmu. Ustanovení § 8c odst. 1 písm. b) informačního zákona ukládá povinnost prokázat veřejný zájem žadateli, povinný subjekt není povinen sám vyhledávat skutečnosti svědčící veřejnému zájmu na poskytnutí informací. Žalobce žádný veřejný zájem neprokázal, poukázal pouze na škodu 200 Kč na nákladech exekučního řízení a dovodil, že veřejnost by měla mít právo znát informace o příjmech odpovědné osoby. Soud shodně s žalovaným neshledal veřejný zájem na takových informacích. K nákladům exekučního řízení došlo souběhem okolností a nelze stanovit odpovědnost konkrétní úřední osoby za ně. Ani osoba zúčastněná nedala souhlas s poskytnutím informací o svém platu. Žalovaný disponoval jejím vyjádřením a mohl poměřit tvrzený veřejný zájem s jejím zájmem. To však podle soudu nebylo nutné, protože žalobce ve skutečnosti žádný veřejný zájem na poskytnutí informace o výši příjmu této osoby neprokázal. Správní orgány sice nezahrnuly do svých rozhodnutí vyjádření dotčené osoby, to však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný ani nebyl povinen vyzývat žalobce k doplnění žádosti, neboť informační zákon obsahuje speciální ustanovení k odstraňování vad.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a repliky

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, a to s odkazem na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] **Stěžovatel** v prvé řadě namítá, že se nemohl seznámit s obsahem podkladů v rámci správního rozhodnutí. To neobsahovalo ani výčet natož shrnutí podkladů (součástí rozhodnutí nebylo vyjádření osoby zúčastněné). Měla mu být poskytnuta možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Poskytnutí informací i zamítnutí žádosti mu bylo doručeno současně a on tak neměl možnost jakkoli reagovat. Byl tak zkrácen na svých právech.

[6] Nesouhlasí dále s tím, jak se městský soud vyjádřil k důvodům neposkytnutí požadovaných informací. Pod bodem 1) stěžovatel požadoval poskytnutí informací o jménech a funkcích osob,

pokračování

odpovědných za průtahy v řízeních, která byla následně předmětem řízení sp. zn. 9 C 226/2021, včetně délky řízení u obou stupňů žalovaného a včetně kontrolního systému a metodického vedení. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že za vzniklé průtahy nenese odpovědnost žádná konkrétní osoba, ale stát. Vždy existuje osoba, která má na starosti konkrétní agendu a konkrétní rozhodnutí, a nese s tím související odpovědnost. Tvrzení žalovaného, že provedl šetření, se nezakládá na pravdě. Skutečnost, že neměl dostatek kapacit, není omluvou nebo vyviněním se z odpovědnosti. Městský soud nesprávně vyhodnotil postup žalovaného a nesprávně aplikoval § 11b informačního zákona. Stejnou argumentaci stěžovatel uplatnil k neposkytnutí informací pod bodem 3) žádosti v rozsahu, v jakém souvisí s bodem 1). Navíc dotaz stěžovatele se vztahoval ke kontrolnímu systému a metodickému vedení, a takovou informaci mu žalovaný neposkytl, ani neodůvodnil, z jakého důvodu se tak stalo. Městský soud přijal argumentaci žalovaného a touto okolností se nezabýval. V tomto smyslu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[7] Pod bodem 2) žádal stěžovatel informace o jménech a funkcích osob odpovědných za včasné neuhrazení nákladů v uvedeném řízení. Žalovaný jej v soudem stanovené lhůtě pro úhradu ani nekontaktoval s žádostí o odklad. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že daná informace neexistuje a že nelze určit konkrétní osobu, která je za tuto situaci zodpovědná. Žalovaný se omezil na zkoumání toho, zda mohl či nemohl splnit svou povinnost ve lhůtě stanovené soudem. Městský soud uvedené doplnil o ochranu žalovaného spočívající v tom, že lhůta připadla na den následující po dni pracovního klidu (vánočních svátcích) a nebylo objektivně možné lhůtu dodržet. Nepochybně však je zde osoba, která zodpovídá za to, že nebylo požádáno o prodloužení pariční lhůty. Soud nesprávně vyhodnotil postup žalovaného a nesprávně aplikoval § 11b informačního zákona. Stejnou argumentaci stěžovatel uplatnil k odůvodnění neposkytnutí informací pod bodem 3) v rozsahu, v jakém souvisí s bodem 2) žádosti.

[8] Pod bodem 4) požadoval stěžovatel informace o jménu a funkci odpovědných osob, které poskytly stěžovateli ve sdělení ze dne 26. 1. 2023 nepravdivé či nepřesné informace. Stěžovatel zjistil, že žalovaný nemusel s platbou čekat až do 20. 1. 2023. Soud zde dospěl k závěru, že stěžovateli se nedostalo nepravdivých informací, a proto není nutné poskytovat informaci, kdo za jejich poskytnutí odpovídá. Soud opět nesprávně vyhodnotil postup žalovaného a použil § 11b informačního zákona. Stěžovatel chce znát osoby, které jsou odpovědné za to, že mu poskytly nepravdivé vysvětlení. V bodě 5) žádosti pak stěžovatel požadoval poskytnout výstupy z posuzování vymáhání škody po chybujících zaměstnancích žalovaného ve vztahu k uvedeným řízením. Stěžovateli se dostala informace o tom, že po nikom žádné škody nebyly vymáhány, tedy nikoli, že taková informace neexistuje. I v tomto bodě soud nesprávně aplikoval postup dle § 11b informačního zákona. Ve vztahu k osobě zúčastněné pak stěžovatel zdůraznil, že neměl možnost seznámit se s jejím vyjádřením a argumentovat k otázce veřejného zájmu před rozhodnutím. Veřejného zájmu se ovšem týká i část odůvodnění rozkladu, podle níž se jedná o informace vztahující se k problému širšímu než jen daného (jednoho) řízení. Prvostupňové rozhodnutí mělo být zrušeno a stěžovatel měl mít možnost podrobněji zdůvodnit veřejný zájem, následně měl být proveden test proporcionality a teprve poté mělo dojít k rozhodnutí o poskytnutí informace. Nastala tak vada řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonitost a soud měl napadené rozhodnutí zrušit.

[9] **Žalovaný** navrhl kasační stížnost zamítnout. Některé kasační námitky se podle něj shodují s těmi v rozkladu i v žalobě. Odkázal proto na obsah svého vyjádření k žalobě. Dále pak zdůraznil, že neměl povinnost stěžovatele zvláště vyzývat k seznámení se s podklady, jak dovodil i městský soud. Není také pravdou, že by ve správních rozhodnutích nebyly uvedeny podklady pro jejich vydání. V obou správních rozhodnutích bylo jasně specifikováno, o které podklady byla opřena a jakými úvahami se správní orgány řídily při jejich hodnocení. Správní řád ani jiný předpis neukládá, aby správní rozhodnutí obsahovala konkrétní výčet podkladů. Vyjádření osoby zúčastněné bylo pro posouzení věci bez významu, protože kritéria pro poskytování informací

o příjmech úředních osob stanoví § 8c informačního zákona a případný souhlas dotčené osoby s poskytnutím informace mezi nimi nefiguruje. Jelikož stěžovatel neprokázal žádný veřejný zájem na této informaci, nebylo jej ani nutno poměřovat se zájmem dotčené osoby na jejím soukromí. Stěžovateli nelze přisvědčit, že žalovaný pochybil, pokud jej neupozornil na nutnost prokázat veřejný zájem dle § 8c odst. 1 písm. b) informačního zákona. Žádost obsahovala všechny formální náležitosti stanovené v § 14 odst. 2 téhož zákona a žalovaný neměl důvod stěžovatele vyzývat k odstraňování jakýchkoliv jejích vad. Veřejný zájem na poskytnutí informace o příjmech osoby ve smyslu § 8c odst. 1 písm. b) informačního zákona má žadatel prokazovat již v samotné žádosti. Neučiní-li tak, jde to k jeho tíži. Nic mu případně nebrání podat novou žádost.

[10] K námitce nesprávné aplikace § 11b informačního zákona žalovaný uvedl, že úprava přístupu k informacím neukládá vyšetřovat a hodnotit, co bylo důvodem poddimenzování kapacit, případně, kdo byl za takový stav odpovědný. Stěžovatel míří na odpovědnost podle zákona č. 82/1998 Sb., která však již byla předmětem jiného soudního řízení (sp. zn. 9 C 226/2021). Ačkoliv mohou být určeny osoby, které mají řízení na starosti, neznamená to bez dalšího, že jsou i odpovědné za průtahy. Jak uvedl městský soud, nelze tvrdit, že osoby podílející se na dané činnosti u žalovaného by si počínaly líknavě a bylo by je možné označit za odpovědné za délku daných řízení. Pokud pak jde o odmítnutí informace o jménech a funkcích osob odpovědných za včasné neuhrazení nákladů uvedeného řízení, není žalovanému zřejmé, co jiného by měl zkoumat než to, zda mohl či nemohl v dané pariční lhůtě splnit povinnost uloženou soudem. Informace o tom, která osoba byla pověřena zastupováním žalovaného v řízení u Obvodního soudu pro Prahu 9 a vyřizováním navazujícího exekučního řízení, byla stěžovateli poskytnuta. Byla mu poskytnuta i informace o úřední osobě, který byla odpovědná za shora zmíněné sdělení [k bodu 4) žádosti]. Stěžovatel nijak nespécifikoval, v jakém smyslu měl být vadný postup žalovaného spočívající v odmítnutí poskytnutí výstupů z posuzování vymáhání škody [bod 5) žádosti]. Stěžovatelem požadované výstupy neexistují. Žádost o informace přímo směřovala k poskytnutí výstupů z posuzování vymáhání škody, tedy konkrétních informací, nikoli informace, zda k takovému posuzování došlo. Z tohoto pohledu byla aplikace § 11b informačního zákona zcela namístě. Informaci o tom, že po nikom nebyly žádné škody vymáhány, stěžovatel obdržel. Nakonec žalovaný k neprokázání veřejného zájmu na poskytnutí informací o příjmech osoby zúčastněné konstatoval, že se k němu vyjádřil již ve svém rozhodnutí a soud se s jeho hodnocením ztotožnil. V čem konkrétně mělo spočívat nesprávné posouzení otázky projednání veřejného zájmu v napadeném rozsudku, žalovaný z kasační stížnosti nezjistil. Uzavřel, že podle něj podání stěžovatele demonstrují, že mu nejde o získání informací, ale slouží jako prostředek k vyvíjení až šikanózního tlaku na žalovaného a jeho zaměstnance.

[11] **Stěžovatel v replice** k otázce doložení veřejného zájmu uvedl, že městský soud na jednu stranu tvrdí, že není nutno stěžovateli umožnit seznámit se s podklady pro rozhodnutí, současně ale tvrdí, že nebylo nutno, aby byl seznámen s vyjádřením dotčené osoby a klade mu za vinu, že se ve věci řádně nevyjádřil a nedoložil veřejný zájem na informacích. Stěžovatel požadoval informaci o jménech a funkcích odpovědných osob a neznal jejich totožnost ani postavení. Bylo přitom možné předpokládat, že se jedná o osoby ve vysokém postavení. Není tak na místě klást na něj nepřiměřené nároky na rozsáhlé odůvodňování žádosti, aniž by to bylo ze zákona nutné. Již v kasační stížnosti poukázal na to, že se žalovaný řádně nestaral o své záležitosti a nepožádal o stanovení delší pariční lhůty. Stěžovateli nelze vyčíst, že se svého zákonného práva domáhal prostřednictvím exekuce. Ohradil se i vůči tvrzení žalovaného, že mu nejde o získání informací, ale o vyvíjení šikanózního tlaku na žalovaného (jeho zaměstnance). Ve vyjádření žalovaného jsou pak argumenty, které měly být uvedeny v odůvodnění rozhodnutí, nikoli až v reakci na kasační stížnost.

[12] **Osoba zúčastněná na řízení** se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil jak námitky procesního charakteru směřující k nepřezkoumatelnosti a vadám správního řízení, tak námitky svou povahou spíše věcné, vztahující se k nesprávné aplikaci § 11b informačního zákona a k otázce prokázání veřejného zájmu na poskytnutí informací o příjmech osoby zúčastněné. Žádným z nich však Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit.

[14] Nejvyšší správní soud se s ohledem na logiku kasačního přezkumu v první řadě zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností. Pouze pokud je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, lze podrobit přezkumu i jeho závěry týkající se věci samé. Stěžovatel v tomto směru v kasační stížnosti kromě reprodukce textu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. specifikoval pouze jedinou konkrétní námitku, která se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného i rozsudku městského soudu. Konkrétně uvedl, že v bodě 1) žádosti požadoval nejen identifikaci konkrétních odpovědných osob za samotnou délku řízení, ale dotaz se vztahoval i ke kontrolnímu systému a metodickému vedení. Tuto informaci mu žalovaný neposkytl, ani neodůvodnil, z jakého důvodu se tak stalo. Městský soud argumentaci žalovaného přijal a rovněž se touto okolností nezabýval. V tomto smyslu je jeho rozhodnutí podle stěžovatele nepřezkoumatelné.

[15] Stěžovateli lze v obecné rovině předně přisvědčit v tom, že pokud by městský soud skutečně přezkoumal rozhodnutí žalovaného, které by pro chybějící odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil by vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). Tak tomu ovšem v nynější věci není. S ohledem na předchozí průběh daného řízení je totiž zřejmé, že shora uvedená argumentace stěžovatele svým obsahem představuje především nesouhlas s tím, jak žalovaný posoudil obsah a rozsah samotné žádosti o informace. Tu v části vztahující se ke kontrolnímu systému a metodickému vedení stěžovatel podal v souvislosti s konkrétně označenými soudními a správními řízeními. Žalovaný vypořádal žádost v bodě 1) tak, že nelze určit konkrétní osoby odpovědné za průtahy v označených řízeních a poukázal na objektivní příčiny spočívající v enormní zahlcenosti žalovaného a chybné systemizaci v době, kdy daná řízení probíhala. Zabýval se tedy posouzením konkrétních správních řízení, která označil i stěžovatel, a dle svého přesvědčení tedy zjevně obsah dané části žádosti tímto vyčerpал. Stěžovatel však v tomto směru (a s touto argumentací) proti obsahu a rozsahu ne/poskytnutí informací nebrojil, a to ani v průběhu rozkladového řízení, ani v následně podané žalobě. Bylo přitom na něm, aby již v rámci rozkladu nyní namítaný deficit odmítnutí žádosti namítal. To se však nestalo a žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí zaměřil především právě na rozkladové námitky. Nelze mu nyní zpětně vyčítat, že se měl zabývat určitou částí žádosti, kterou neměl důvod považovat za nevyřádanou. Rozhodnutí žalovaného proto v tomto směru naplňuje požadavky na přezkoumatelnost plynoucí z judikatury (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Stěžovatel pak na tuto vadu (ohledně vyhodnocení obsahu a rozsahu žádosti) nepoukázal ani v žalobě; ani městský soud se tedy touto otázkou logicky také nemusel zabývat. Nynější stěžovatelova kasační argumentace zpochybňující přezkoumatelnost napadených rozhodnutí tedy nemůže být důvodná. Lze dodat, že Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné vady napadeného rozsudku (rozhodnutí žalovaného), které by svědčily nepřezkoumatelnosti a k nimž by měl přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.)

[16] Důvodná pak není ani stěžovatelem uplatněná námitka vztahující se k vadám správního řízení. Podle stěžovatele žalovaný postupoval nezákonně, pokud jej nevyzval k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Obecně platí, že porušení práva účastníka seznámit se s podklady (jež má svůj odraz v § 36 odst. 3 správního řádu) je důvodem ke zrušení odvolacího správního rozhodnutí, pokud porušení mělo vliv na zákonnost rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 18. 6. 2014,

č. j. 3 As 87/2013-31, nebo ze dne 29. 1. 2020, č. j. 6 Azs 214/2019-41, bod 33). V řízení o žádosti o poskytnutí informací však postupuje povinný subjekt téměř výlučně dle informačního zákona. Ten obsahuje ucelenou procesní úpravu, která je odlišná od správního řádu, jak již vysvětlil ve svém rozsudku městský soud (viz bod 60 a násl. jeho rozsudku). Použitelnost správního řádu konkrétně vylučuje, resp. omezuje § 20 odst. 4 informačního zákona (tedy včetně užití § 36 odst. 3 správního řádu). Informační zákon přitom obdobnou povinnost povinnému subjektu nestanoví. Povinný subjekt má povinnosti vyplývající ze základních zásad správního řízení, z nichž vyplývá i právo žadatele, aby měl možnost se s podklady rozhodnutí seznámit. Toto právo však není možné vykládat extenzivně tak, že by povinný subjekt měl povinnost postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu (rozsudek NSS ze dne 4. 6. 2015, č. j. 2 As 31/2015-53). Zákon zakotvil specifickou povahu žádosti o informace a procesu jejich získání, jejímž smyslem má být bezformální, rychlé a efektivní umožnění přístupu k informacím, a za tím účelem vylučuje (s výjimkami) použitelnost správního řádu (rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2023, č. j. 2 As 171/2022-23).

[17] Uvedená východiska, na nichž je postaven i napadený rozsudek, stěžovatel nezpochybňuje žádnou konkrétní právní argumentací. Netvrdí ani, že by mu bylo odepřeno právo nahlížet do správního spisu. V dané (úvodní) části kasační stížnosti pouze v obecnější rovině tvrdí, že neměl možnost se před vydáním prvostupňového rozhodnutí s podklady rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, přičemž tuto možnost neměl ani následně v rozkladovém řízení. Tuto argumentaci stěžovatel zjevně vztahuje k vyjádření osoby zúčastněné (nesouhlas s poskytnutím informací o jejích příjmech), jež je součástí správního spisu, nicméně které nebylo zahrnuto do odůvodnění správních rozhodnutí. V tomto ohledu nicméně Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout, že městský soud k nezahrnutí zmíněného vyjádření do správních rozhodnutí jednoznačně uzavřel, že to nemá vliv na jejich zákonnost (bod 108 napadeného rozsudku). Mimo jiné pak v návaznosti na to výslovně zdůraznil, že (stěžovatelem neprokázaný) veřejný zájem nebylo nutno s vyjádřením osoby zúčastněné v dané věci poměřovat, neboť na neposkytnutí informace to nemělo žádný vliv. Za těchto okolností pak není namístě, aby se Nejvyšší správní soud jakkoli blíže zabýval tím, zda měl být stěžovatel s uvedeným vyjádřením (podkladem) před vydáním prvostupňového rozhodnutí seznámen, či zda mělo být dané vyjádření zahrnuto do odůvodnění správních rozhodnutí. Východiska napadeného rozsudku (shora reprodukováná) k tomuto vyjádření jsou totiž zcela odlišná a daná část kasační argumentace stěžovatele je nereflktuje. To, zda měl být stěžovatel seznámen s vyjádřením osoby zúčastněné, a zda byl dán veřejný zájem na poskytnutí informace ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) informačního zákona jsou otázky odlišné. Jak již bylo uvedeno shora, případná vada řízení má vést ke zrušení napadeného rozhodnutí jen tehdy, pokud vada měl vliv na zákonnost. K takovému závěru v nyní projednávané věci dospět nelze.

[18] Stěžovatel dále namítal, že městský soud postupoval nezákonně, pokud aproboval závěry žalovaného o neexistenci informací, které požadoval. Spor se zde tedy týká užití § 11b informačního zákona, podle něhož mimo jiné *povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a jestliže mu povinnost ji mít nevyplyvá ze zákona*.

[19] V bodě 1) žádosti stěžovatel požadoval informace o jménech a funkcích „*osob odpovědných za průtahy v řízeních, která byla následně předmětem řízení o náhradě újmy u Obvodního soudu pro Prahu 9, sp. zn. 9 C 226/2021 ... včetně délky řízení u obou stupňů ... včetně kontrolního systému a metodického vedení*“. Podle městského soudu z § 11b informačního zákona vyplývá, že aby bylo možno žádost o poskytnutí informace odmítnout, musí být splněny tyto podmínky: a) přesvědčivé a přezkoumatelné vysvětlení, proč povinný subjekt požadované informace nemá, b) přesvědčivé a přezkoumatelné vysvětlení, proč informace neexistuje, a c) neexistující povinnost povinného subjektu požadované informace mít. Městský soud konstatoval, že žalovaný vyvinul šetření a určité úsilí, aby zjistil, zda má informace o důvodech průtahů. Podotkl však, že stěžovatel nepožadoval informace o důvodech průtahů, ale požadoval identifikaci osob odpovědných za průtahy.

pokračování

Podstatné podle městského soudu je, že důvodem průtahů byla zahlcenost úřadu a systémová chyba organizace práce. Nebylo proto možné určit konkrétní odpovědné osoby.

[20] Stěžovatel v tomto ohledu v kasační stížnosti nesouhlasí s tím, že za vzniklé průtahy nenese odpovědnost žádná konkrétní osoba, ale pouze stát. Podle něj vždy existuje osoba či osoby, které mají na starosti konkrétní agendu, konkrétní rozhodnutí a s tím související odpovědnost. Nejvyšší správní soud se nicméně ve vztahu k této části žádosti ztotožňuje se závěrem městského soudu, podle něhož žalovaný přesvědčivě a přezkoumatelně prokázal, že vyvinul úsilí k získání informace, a vysvětlil, proč povinný subjekt nemá požadované informace a proč informace neexistuje. Neexistuje ani zákonná povinnost evidovat konkrétní osoby odpovědné za průtahy. Pokud průtahy vznikly ve větším množství projednávaných věcí z důvodů nedostatečných kapacit povinné osoby (žalovaného), nelze za jedinou osobu odpovědnou za průtahy v řízení označit úřední osobu, která měla dané správní řízení „na starosti“. Stěžovatel v žádosti výslovně požadoval „*jména a funkce osob odpovědných za průtahy v řízení*“, a odpovědi na tuto otázku se mu dostalo (s tím, že průtahy byly způsobeny systémovou organizací práce a nebyly způsobeny konkrétními osobami). V tomto ohledu byl dotaz stěžovatele vyčerpán, neboť se u žalovaného nedomáhal informace o jménech a funkcích osob, které měly daná řízení „na starosti“, jak nyní uvádí v kasační stížnosti. S tím souvisí i nemožnost poskytnout informaci požadovanou pod bodem 3) žádosti o výši prostředků, které byly vyplaceny osobám odpovědným za průtahy v daných řízeních. Pokud takové osoby nebylo možné označit a taková informace tedy neexistuje, nemůže existovat ani informace o výši peněžních prostředků vyplacených takovým osobám. Současně se na takovou informaci nemůže vztahovat povinnost pro povinný subjekt jí disponovat. Ani v tomto ohledu se tedy Nejvyšší správní soud nemůže s danou částí kasační argumentace ztotožnit.

[21] V bodě 2) žádosti stěžovatel požadoval informace o osobách „*odpovědných za včasné neuhrazení nákladů řízení u Obvodního soudu pro Prahu 9, sp. zn. 9 C 226/2021*“. Městský soud ve vztahu k této části žádosti vyšel z toho, že žalovaný provedl šetření a vyvinul úsilí k získání informace o důvodech, které vedly k opožděnosti platby. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 nabyl právní moci v úterý 27. 12. 2022, o čemž se žalovaný dozvěděl toho dne v odpoledních hodinách. K uplynutí lhůty k plnění došlo téhož dne. Žalovaný vysvětlil, že k úhradě ze strany žalovaného může dojít až po provedení nezbytných účetních operací zahrnujících schválení platby, bez kterých nelze provést nakládání s veřejnými prostředky. V dané době byl navíc zaváděn elektronický systém pro správu peněžních prostředků, což bylo spojeno s obtížemi. Bez provedení konkrétní analýzy nelze podle městského soudu zodpovědět, zda vůbec vznikla odpovědnost konkrétních osob.

[22] Ve vztahu k tomu nicméně stěžovatel nyní v kasační stížnosti uplatnil jen zcela obecné námitky spočívající v tom, že nějaká odpovědná osoba musí existovat, resp. předestřel úvahy o tom, co mohl žalovaný udělat pro prodloužení pariční lhůty a připojil popis (podle stěžovatele nezákonně) obvyklé praxe civilních soudů. K těmto obecnějším námitkám uvádí Nejvyšší správní soud ve stejné míře obecnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32), že vysvětlení městského soudu lze považovat za přesvědčivé. Zcela konkrétní závěry městského soudu v tomto směru stěžovatel nenapadá. Prodlení s platbou souviselo s organizací práce u žalovaného, s obdobím nabytí vykonatelnosti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 a se zaváděním nového elektronického systému pro platby. Pokud v takové situaci nebylo možné ve vztahu ke „včasnému neuhrazení“ označit konkrétní odpovědnou úřední osobu, nelze na takovém východisku shledávat bez dalšího nic nezákonného. Uvedené má opět návaznost i na neexistenci informací o výši prostředků, vyplacených odpovědným osobám [odmítnutí žádosti v bodu 3) v rozsahu, v jakém souvisí s bodem 2)].

[23] Pod bodem 4) žádosti pak stěžovatel požadoval poskytnutí informací, které se vztahují ke sdělení žalovaného ze dne 26. 1. 2023, č. j. ČTÚ-52 827/2022-606. Konkrétně

se dotazoval na „*jména a funkce osob odpovědných za poskytnutí nepravdivé nebo nepřesné informace*“ v tomto sdělení. Ve vztahu k této části žádosti městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku především uzavřel, že informace o oprávněné úřední osobě (odpovědné u žalovaného za uvedené sdělení) byla poskytnuta, přičemž polemika o obsahu daného sdělení je zcela nadbytečná (viz zejm. body 91-95 napadeného rozsudku).

[24] Na výše uvedené (jasné) závěry napadeného rozsudku však stěžovatel opět reaguje pouze zcela obecně a navíc s reprodukováným odůvodněním mimoběžně (žalovaný podle stěžovatele nemusel čekat až do 20. 1. 2023, přičemž chce znát odpovědné osoby za to, že se mu dostalo tohoto nepravdivého vysvětlení). V případě této části kasační argumentace již ani nelze uvažovat o její hraniční přípustnosti a jejím vypořádání alespoň v obecné rovině (viz shora). Zde je již třeba naopak upozornit na požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44). Kasační stížnost je navíc opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351). Pokud tak neučiní, je kasační stížnost nepřipustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Daná část kasační argumentace uvedené požadavky judikatury na přípustnost nenaplnuje.

[25] Výše uvedené závěry (o nepřipustnosti argumentace) je pak nutno vztáhnout i na námitky týkající se bodu 5) žádosti, v rámci něhož stěžovatel požadoval informace o výstupech „*z posuzování vymáhání škody po chybujiících zaměstnancích ČTÚ ve vztahu k uvedenému soudnímu a exekučnímu řízení*“. V tomto ohledu stěžovatel v kasační stížnosti totiž pouze předestřel úvahu o tom, zda požadované informace neexistují, nebo zda se jedná o situaci, kdy nedošlo k vymáhání škody po chybujiících zaměstnancích. Ve vztahu k této části žádosti nicméně městský soud jednoznačně uzavřel, že pokud nebyly identifikovány osoby podle bodu 1) a 2) žádosti, nelze poskytnout ani informace o výstupech z vymáhání škod u takových osob (viz bod 90 napadeného rozsudku). Zmíněná úvaha stěžovatele (navíc opět toliko stručná a obecná) nemůže představovat přípustnou reakci (námitku) ve vztahu k takovému závěru odůvodnění městského soudu, s nímž se mýjí.

[26] Závěrečný okruh stěžovatelem uplatněných kasačních námitek se pak týká použití § 8c odst. 1 písm. b) informačního zákona v dané věci ve vztahu k té části jeho žádosti, již se domáhal informací o „*výši vyplacených prostředků*“ mimo jiné osobě zúčastněné. Podle tohoto ustanovení *povinný subjekt poskytne informaci o výši příjmu osoby, které poskytl nebo poskytuje veřejné prostředky mající povahu příjmu ze závislé činnosti nebo funkčních požitků podle zákona o daních z příjmů pokud žadatel prokáže veřejný zájem na poskytnutí informace o výši příjmu této osoby a tento veřejný zájem v jednotlivém případě převažuje nad zájmem na ochraně této informace.*

[27] Žalovaný neshledal důvody k poskytnutí informací o výši příjmu osoby zúčastněné, protože nejde o osobu uvedenou v § 8c odst. 1 písm. a) informačního zákona (u nichž není třeba veřejný zájem prokazovat), a protože stěžovatel neprokázal převažující veřejný zájem na poskytnutí informace o výši příjmu této osoby nad zájmem na ochraně této informace. Městský soud závěry žalovaného aproboval. Aby stěžovatel mohl získat požadovanou informaci o výši příjmu, musel by prokázat veřejný zájem. Podle městského soudu však náklady exekučního řízení vznikly souběhem okolností a nebyla stanovena odpovědnost konkrétní úřední osoby za tyto náklady. Neshledal, že by náklady exekučního řízení ve výši 200 Kč odůvodňovaly veřejný zájem na informacích o výši příjmu osoby zúčastněné (zejména body 103-105 napadeného rozsudku). Městský soud se pak v odůvodnění napadeného rozsudku zabýval i tím, zda byl žalovaný (v souvislosti s prokázáním veřejného zájmu) povinen stěžovatele vyzvat k doplnění žádosti. Na základě provedeného výkladu

pokračování

informačního zákona (zejména § 14) i správního řádu (§ 37 a § 45) pak v tomto směru dospěl k závěru, že nikoliv (body 109-113 napadeného rozsudku).

[28] Stěžovatel ve vztahu k této části odůvodnění napadeného rozsudku v kasační stížnosti poukazuje na to, že informaci, o kterou konkrétní osobu se jednalo, obdržel až s informací o zamítnutí žádosti, ani neměl možnost se s jejím vyjádřením seznámit a k celé otázce vyjádřit. Vedle toho pak cituje část odůvodnění podaného rozkladu, v níž se podle něj k otázce veřejného zájmu „*vyjádřil jasně*“ (jedná se o informace, které se vztahují k problému „*mnohem širšímu*“). Má za to, že prvostupňové správní rozhodnutí mělo být zrušeno a měla mu být dána možnost podrobněji zdůvodnit veřejný zájem.

[29] Nejvyšší správní soud k uvedené části kasační stížnosti předně zdůrazňuje, že stěžovatel zcela jasné a konkrétní závěry městského soudu týkající výzvy žalovaného (jeho poučovací povinnosti) ve vztahu k prokázání veřejného zájmu ve smyslu shora citovaného ustanovení informačního zákona nijak nenapadá. Tím tedy ani není dán prostor, aby se Nejvyšší správní soud těmito závěry a jejich přezkumem nyní zabýval. Je třeba zdůraznit, že v souladu se shora již citovanou judikaturou tomuto soudu nepřísluší, aby za stěžovatele spekulativně domýšlel argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které jej podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova (stěžovatelova) advokáta (viz například výše již zmíněný rozsudek č. j. 4 As 3/2008-78, bod 32).

[30] Stěžovatelova argumentace v dané části kasační stížnosti (včetně jeho reakcí v replice) pak spočívá v opětovném poukazu na to, že se nemohl seznámit s vyjádřením osoby zúčastněné (k tomu viz bod [16] a násl. výše). Vedle toho stěžovatel zdůrazňuje, že se k otázce veřejného zájmu jasně vyjádřil již v odůvodnění podaného rozkladu. Činí tak ovšem opět pouze stručně a obecně. Zde je pak třeba především připomenout, že žalovaný v dané věci v prvostupňovém rozhodnutí dovodil, že stěžovatel veřejný zájem spatřuje v potřebě veřejnosti získat informace o osobách odpovědných za vzniklé náklady exekučního řízení ve výši 200 Kč. Stěžovatelem nyní v kasační stížnosti citovanou část odůvodnění jeho rozkladu pak zcela zjevně a výslovně zohledňuje i žalobou napadené rozhodnutí (viz jeho str. 12 a násl.). Jak již bylo uvedeno shora, stěžovatelem v rozkladu uváděné skutečnosti pak ani městský soud nepovažoval za dostatečné k prokázání veřejného zájmu jakožto jedné nutných z podmínek tzv. testu proporcionality (srov. například rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2024, č. j. 1 As 239/2024-63, body 33-35). Stěžovatel v této souvislosti v kasační stížnosti neuvádí, kterou ze skutečností (zmíněných již v rozkladu) podle něj žalovaný (či později městský soud) při posuzování prokázání veřejného zájmu pominul či zohlednil nedostatečně.

[31] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že v případě § 8c odst. 1 písm. a) informačního zákona se jedná o osoby v čelních pozicích, u nichž může dojít k poskytnutí informací o výši jejich odměny ve „zjednodušeném“ režimu a informace se poskytne bez dalšího. Naproti tomu v případě osob podle § 8c odst. 1 písm. b) informačního zákona se uplatní přísnější postup a informace se poskytne jen na základě provedeného testu proporcionality. Stěžovatel nijak nerozporuje, že osoba zúčastněná byla vzhledem ke svému služebnímu zařazení správními orgány i městským soudem podřazena pod § 8c odst. 1 písm. b) informačního zákona. V jejím případě tedy měl stěžovatel prokázat veřejný zájem na poskytnutí informace o výši příjmu této osoby. Důvody, pro které existuje veřejný zájem na poskytnutí informací, jistě nemusí žadatel předestřít „rozsáhle“ (jak zmiňuje stěžovatel v replice), je ale třeba trvat na tom, že musí být dostatečně přesvědčivé. Přesvědčivost a detailnost je pak závislá na tom, v jakém postavení se úřední osoba nachází. V čím vyšší pozici bude, tím méně detailní důvody žádosti budou muset být (rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2022, č. j. 10 As 542/2021-99, bod 42).

[32] V návaznosti na shora uvedené pak nezbyvá než znovu zopakovat, že pokud se stěžovateli nepodařilo zpochybnit závěry městského soudu ohledně chybějící podmínky veřejného zájmu

ve smyslu shora citovaného § 8c odst. 1 písm. b) informačního zákona, nemohou být relevantní ani jeho (opět toliko obecně) vyslovené procesní pochybnosti týkající se především vyjádření osoby zúčastněné. Nelze ostatně přehlednout, že žádnou konkrétní věcnou argumentaci, kterou by po seznámení se s vyjádřením osoby zúčastněné uplatnil, stěžovatel nepředkládá ani v kasační stížnosti (nadto osoba zúčastněná ani žádná jiná osoba nebyla shledána odpovědnou za náklady vzniklé v rámci označeného soudního či exekučního řízení).

IV. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud žádnou z (přípustných) kasačních námitek neshledal důvodnou. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[35] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve znění účinném do 31. 12. 2025) právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele hodných přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou takovou povinnost a ta přiznání náhrady nákladů ani nepožadovala.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. května 2026

L. S.

Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu